

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Prev 456/07
13.12.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Stojana Jokića, predsednika veća, Mihaila Rulića, Vlaste Jovanović, Nikole Stanojevića i Vesne Popović, članova veća, u parnici tužioca Javno preduzeće "Železnice Srbije" iz Beograda, čiji je punomoćnik AB, advokat, protiv tuženog "BB" u stečaju, čiji je punomoćnik BA, advokat, radi utvrđenja potraživanja, vrednost predmeta spora 435.730.855,00 dinara, odlučujući o reviziji tužioca, izjavljenoj protiv presude Višeg trgovinskog suda Pž.br. 4999/07 od 12.09.2007. godine, u sednici veća održanoj dana 13.12.2007. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca izjavljena protiv presude Višeg trgovinskog suda Pž.br. 4999/07 od 12.09.2007. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Trgovinskog suda u Novom Sadu, P.broj 2213/06 od 02.04.2007. godine odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtev za utvrđenje potraživanja tužioca prema tuženom u iznosu od 416.950.000,00 dinara na ime nabavne vrednosti 50 četvero osovinskih vagon cisterni od 95 m³, tip ZAGKKS-3 za prevoz tečnog amonijaka, koloseka 1435 MM, sa okrenutim postoljem u 25 CST, u iznosu od 8.948.835,00 dinara, sa zakonskom zateznom kamatom na taj iznos od 01.02.1995. godine do 20.09.2006. godine na ime naknade štete za period od 01.04.1989. godine do 01.02.1995. godine, u iznosu od 9.840.020,00 dinara na ime naknade štete za period od 01.02.1995. do 20.09.2006. godine, kao i iznos od 2.501.700,00 dinara na ime naknade troškova veštačenja. Obavezan je tužilac da plati tuženom iznos od 715.633,60 dinara na ime troškova postupka.

Presudom Višeg trgovinskog suda Pž.br.4999/07 od 12.09.2007. godine odbijena je kao neosnovana žalba tužioca i potvrđena je prvostepena presuda Trgovinskog suda u Novom Sadu.

Protiv pravosnažne drugostepene presude, blagovremenu i dozvoljenu reviziju, preko punomoćnika iz reda advokata, izjavio je tužilac zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu člana 399. važećeg Zakona o parničnom postupku, koji se kod ocene osnovanosti revizije primenjuje na osnovu člana 491.stav 1. istog zakona, obzirom da je prvostepena presuda doneta nakon 23.02.2005. godine, kao dana stupanja na snagu važećeg Zakona o parničnom postupku, Vrhovni sud Srbije je našao da revizija tužioca nije osnovana.

U provedenom postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 361.stav 2. tačka 9. ZPP, na koju se u revizijskom postupku pazi po službenoj dužnosti. Neosnovan je navod revizije o učinjenoj bitnoj povredi iz člana 361.stav 2. tačka 12. ZPP, jer nižestepene presude nemaju nedostataka zbog kojih ne bi mogle biti ispitane, niti su razlozi o odlučnim činjenicama nejasni i protivrečni sadržini isprava i dokaza u spisima.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju pravni prethodnici parničnih stranaka su dana 14.12.1984 godine zaključili ugovor broj 2306-3/RD/84 na osnovu koga se tuženi kao prodavac obavezao da će tužiocu kao kupcu isporučiti pedeset vagon cisterni za prevoz tečnog amonijaka, sa pratećom opremom za ugovorenu cenu od 8.652.300,00 tadašnjih dinara po komadu. Zaključenju ovog ugovora prethodilo je zaključenje ugovora između pravnog prethodnika tuženog, kao kupca i preduzeća "GG", kao prodavca dana 22.08.1984. godine čiji je predmet bila izrada isporuka navedenih cisterni za istu ugovorenu cenu. Oba ugovora sadržala su identične članove 5. i 7. kojima su regulisana pitanja vezana za kontrolu kvaliteta izrade kao i prijema predmetnih vagona kao i pitanja davanja garancije za normalno funkcionisanje isporučenih vagona. Odredbom člana 5. oba ugovora bilo je predviđeno da kupac ima pravo kontrole kvaliteta materijala i izrade, dok je članom 7. ugovora bilo predviđeno da proizvođač garantuje za ispravnost vagon cisterni kako u celini tako i za svaki njihov sklop. Nije sporno da su predmetne cisterne rešenjem nadležnog državnog organa bile isključene iz saobraćaja zbog neispravnosti, obzirom da materijal od koga su bile izrađene nije odgovarao propisima RID i da su izrađene sa određenim greškama, zbog čega nije bilo moguće izvršiti njihovu sanaciju da bi mogle biti u funkciji za njihovu osnovnu namenu.

Kod ovako utvrđenih činjenica nižestepeni sudovi su odbili tužbeni zahtev nalazeći da tuženi nije učestvovao u proizvodnji predmetnih vagona te da ne može odgovarati za nedostatke istih. Prema stanovištu nižestepениh sudova tuženi je imao funkciju posrednika pri kupovini predmetnih vagona između tužioca i proizvođača preduzeća "GG", a članom 7. ugovora predviđeno je da samo proizvođač garantuje za ispravnost isporučenih vagon cisterni

vagon cisterni.

Neosnovan je navod revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava odredbe člana 813. Zakona o obligacionim odnosima i kontradiktornosti pravnog zaključka nižestepeni sudova sa dokazima u spisima, obzirom da, po navodima revidenta, iz istih proizilazi da je između parničnih stranaka zaključen kupoprodajni ugovor, kojim ugovorne strane nisu isključile odgovornost prodavca za materijalne nedostatke u smislu člana 486.stav 1. Zakona o obligacionim odnosima. Iz svih izvedenih dokaza u spisima predmeta nedvosmisleno proizilazi da je tuženi u predmetnom poslovnom odnosu bio posrednik iz člana 813. Zakona o obligacionim odnosima. Tužilac je imao potrebu za predmetnim vagon cisternama koje je moglo da proizvede preduzeće "GG". Prava volja ugovornih strana bila je da tužilac kupi cisterne direktno od proizvođača, ali obzirom na obim investicije tužilac je morao da bude likvidan, zbog čega je u posao uključen tuženi, kao posrednik, koji je kroz svoju likvidnost u vreme zaključenja ugovora obezbedio pravnu valjanost ugovora o kupoprodaji između tužioca i proizvođača. Sledom rečenog predmetni ugovori o kupoprodaji u kojima se tuženi javlja kao kupac od proizvođača, odnosno prodavac u odnosu na tužioca su simulovani ugovori iz člana 66. Zakona o obligacionim odnosima kojima su prikriveni ugovor o posredovanju u kome se tuženi javlja, kao posrednik i ugovor o kupoprodaji zaključen između tužioca i proizvođača cisterni. Na pravilan zaključak nižestepeni sudova o posredničkoj ulozi tuženog ukazuju činjenice da su tužiočeva lica prisustvovala i kontrolisala proizvodnju vagon cisterni kod proizvođača po kriterijumima koje je odredio tužilac, da je tužilac sa proizvođačem sačinjavao zapisnike o primopredaji, a što je sve potkrepljeno i izjavom svedoka SS, direktora tuženog i potpisnika ugovora. Time je na strani tužioca nesumnjivo izražena volja da saglasno članu 5. ugovora istupa kao kupac u odnosu na proizvođača. U tom smislu pravilno su nižestepeni sudovi tumačili odredbu člana 7. ugovora, jer je disimulovani ugovor o kupoprodaji zaključen između tužioca i proizvođača, koji je istovremeno i prodavac i garantuje za materijalne nedostatke i u smislu člana 7. ugovora i u smislu člana 478. Zakona o obligacionim odnosima.

Sa svega izloženog te kako ne stoje razlozi istaknuti u reviziji tužioca kao ni razlozi na koje revizijski sud pazi po službenoj dužnosti, na osnovu člana 405.stav 1. ZPP, odlučeno je kao u izreci.

Predsednik veća-sudija,

Stojan Jokić, s.r.

Za tačnost otp Ivanka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

dlj.